

Vragen aan... Laurens Sparrius

Laurens, gefotografeerd door Jelger Herder.

Hoe ben je geïnteresseerd geraakt in korstmossen?

Dan moeten we heel ver terug naar mijn jeugd. Als 11-jarige moest ik in de laatste klas van de basisschool in Gouda een herbarium maken. Samen met de vele vakanties met mijn broer en ouders op Ameland is daar waarschijnlijk de liefde voor natuur ontstaan. Later werd ik lid van de NJN en werd de natuurstudie serieuzer. Op mijn 17de maakte ik met een klasgenoot op het gymnasium een profielwerkstuk over korstmossen. Vier jaar later ging ik voor het eerst met de BLWG mee. Zo snel kan het gaan! Tijdens mijn studie deed ik mijn afstudeeronderzoek bij André Aptroot, bij wat toen het Centraalbureau voor Schimmelcultures heette. Dat was puur taxonomisch onderzoek. Na mijn studie heb ik een promotieonderzoek gedaan aan de UvA over de effecten van stikstofdepositie op stuifzandvegetaties. Als landschapsecoloog leer je dan kijken naar het totale plaatje: bodem, vegetatiesuccessie, vaatplanten, mossen en korstmossen.

Je werkt nu 20 jaar voor de BLWG. Kun je iets vertellen over je werk?

Toen ik in 2002 bij de BLWG begon, studeerde ik nog. Ik werkte op een nul-urencontract. Die baan was ontstaan door de sterk toegenomen vraag naar natuurgegevens voor bouwprojecten. Ik was verantwoordelijk voor het beheer van de waarnemingendatabank en het leveren van natuurgegevens aan het Natuurloket, de voorloper van de Nationale Databank Flora en Fauna (NDFF). In de eerste jaren bestond het werk ook uit het verder opbouwen en controleren van de databank, waaronder het invoeren van duizenden papieren streeplijsten en databestanden. Toen dat klaar was, lag de nadruk meer op het gemakkelijker maken van het

invoeren van waarnemingen en een breder gebruik van de databank. Zo verscheen in 2007 een papieren mossenverspreidingsatlas, direct gevolgd door wat nu de NDFF Verspreidingsatlas is. Sinds 2012 werk ik voor zowel FLORON als BLWG en doe voor beide organisaties vergelijkbaar werk.

De laatste jaren is het BLWG-bureau flink gegroeid. Henk-Jan van der Kolk, verantwoordelijk voor de meetnetten en validatie van waarnemingen, werkt meer tijd voor de vereniging dan ikzelf, aangevuld met een groep zzp'ers voor het bryologische werk. Ook worden vrijwilligers tegenwoordig steeds vaker betrokken, om zoveel mogelijk kennis te kunnen benutten bij beschermingsprojecten. Acquisitie en projectleiding kost me steeds meer tijd, maar ik blijf inhoudelijk werk doen. Dit jaar is dat de herziening van de Rode Lijst korstmossen en de Veldgids korstmossen. Ook werk ik al jaren aan de technische kant van de NDFF Verspreidingsatlas en het ondersteunen van vrijwilligers bij het maken van nieuwe beschrijvingen en foto's voor de verschillende soortgroepen. En elk jaar is er wel een adviesproject over het beheer van stuifzanden. Het succes van de BLWG is ook te danken aan het verenigingsbestuur. Op deze plek wil ik met name grote dank uitspreken voor Hans Toetenel. Behalve de bedrijfsboekhouding heeft hij ook de salarisadministratie op zich genomen. Met voorzitter Wilmar Remmelts bekijken we hoe we het gegroeide bureau toekomstbestendig kunnen maken. Het werk voor een vereniging is anders dan binnen een normaal bedrijf. Zo besteden we de winst van adviesprojecten aan activiteiten die passen bij onze doelstelling en betrekken daarbij leden en vrijwilligers.

Wordt het werk dan nooit saai?

Nee, want elk jaar verandert mijn takenpakket een beetje. Er komen nieuwe vragen op de BLWG af door maatschappelijke ontwikkelingen. Een nieuwe ontwikkeling waar ik trots op ben is de samenwerking met de Universiteit Leiden en Naturalis in een onderzoeksproject over epifyten in stedelijk gebied, gefinancierd vanuit de Nationale Wetenschapsagenda. Doel is om met de uitkomsten meer te leren over het effect van het hitte-eilandeffect in de bebouwde kom, waarmee we onze eigen meetnetten kunnen verbeteren. Samen met Michael Stech (Naturalis) ben ik copromotor van promovendus Tim Claerhout (Universiteit Leiden).

Wat is je favoriete korstmos?

Alle soorten zijn me even lief, maar groot dooiermos (*Xanthoria parietina*) is een favoriet. Het is geen soort waarvan we bang hoeven te zijn dat die ooit zal verdwijnen. De redenen daarvoor (klimaatverandering en stikstof) zijn natuurlijk wel zorgwekkend. Groot dooiermos is één van de meest tastbare tekenen van vermessing in gebieden met een gematigd klimaat wereldwijd.

Aan wie geef je het woord in het volgende nummer?

Om te beginnen wil ik de voorganger in deze reeks, Lukas, bedanken voor het doorgeven van het stokje aan mij. Toen ik 44 interviews geleden met deze rubriek begon, was het mijn bedoeling om actieve leden te laten vertellen over hun interesses en motivatie en hen dat in alle vrijheid zelf op te laten schrijven met een klein aantal terugkerende vragen. Voor het volgende nummer nomineer ik onze nieuwe voorzitter Wilmar Remmelts.